

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Συνδρομή

Έτησίαι . . . Δρ. 4

Έξαμηνος . . . » 250

Έξωπαικίου . αρ. γ 4

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:

Διαφόρων λυγίων και
έπιστημόνων

Πάσα αίτησις άπειθουτέας

Γραφεία — «ΑΥΓΗΣ»

Χαλκίδα

ΕΤΟΣ Α' ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 4 1

ΕΡΩΣ-ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

το ήδη τετάρτη ώρα της πρω-
ίας. 'Η Πώς μελις ήρξατο να
υπορώσκη. 'Ο μετά ουρανού αίγλης το
άπεριν θηλάζων Φείθος εξαπέστειλε τας
χρυσ ζούσας ακτίνας υπερόνω του όρίζου-
τας. Το έκχεόμενον άμυδρόν φως έι του
'Ηλιακού όιφρου έδιδε ζωήν εις την άνθη-
ράν, σπαργώσαν, γελαστήν, τρελλήν φύ-
σιν. Αί πρασιαί άνέδιδον πανταχού διά της
μεθυστικής αυτών όσμής ήδύτατον ναρ-
κωτικόν τα πτηνά έγειρομενα του ύπνου
και έξερχόμενα των φυλεών των έπετέρυ-
γιζον έντός των φύλλων του άπειρου χάους,
επερ όνομάζομεν ουρανόν, ή άρ.ονία ά-
πασα ήρχετο συνωδός εις την μελωπήν της
ζωής και του έρωτος.

'Ητο ή στιγμή, καθ' ήν έξερχόμεν της
είκίας μου. 'Ο καιρίς ήτο αίθριος, ό δέ

αιθερόπλαστος ουρανός ύψουτο καθάρω-
τατος πλήρης μεγαλοπρεπείας.

Περίλυπον έχων την ψυχήν εις τά στή-
θη, άποχαιρετήσας την προσφιλή Μ. . . .
έπέβην της λέμβου, ήτις διά των ταχυ-
πειτών αυτης κωπών έντός ελίγων λεπτιών
μέ μετέφερεν επί του άτμοπλοίου.

Μετά ήμίσειαν ώραν το άμυρικόρον
σκάφος έκυλίετο μέσα εις τά καταγάλανα
του Εύβοϊκού ύδατα. 'Η θάλασσα ήτο
σχεδόν ήρεμος. 'Η γαλήνη, ήτις άλλοτε
φρίσσει, ήτο ήδη πλήρης. 'Ο άνάς του
ποντου είχε διευθύνει μακράν του κόλπου
εις άνοικτά πελάγη τους τραχείς χαλκό-
ποδας ίππους πλήττων αυτους διά της
φοβερής του τριαίνης· ό άνήρ ήτο ήσυχος
ό δ' άνεμος της ξηράς, καταρθάνων μέχρι
του πλοίου μετ' έλαφρού τινος θορύβου,
μετέφερεν εις τά ότα μου διά των σχη-
ματιζομένων ρευμάτων την μελωδικήν
της φωνήν. Μένος επί του καταστρώματος

έβηματίζον αναλογιζόμενος τὰς ὥρας καὶ τὰς στιγμὰς, ἅς διήλθομεν ὁλοῦ, ἐγὼ καὶ ἐκείνη.

Ὁ Κυβερνήτης ἐξηκολούθει ὀλισθαίνων τὸν πλοῦν, ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα παρήγορετο, τοσοῦτον ἀπειμακρυνόμενη ἐζων τὰ βλέμματα πάντοτε ἐστραμμένα πρὸς τὰ . . . ἐκεῖ πάντοτε ὁ νοῦς μου ἐκεῖ ἦτο προσηλωμένος, πρὸς ἐκείνην, ἥς τὸ ὄνομα θαθεῶς ἦτον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐγκεχαραγμένον φεῦ! ἐν ὅσῳ ἔμενον πλησίον τῆς καὶ ἤκουον τὴν γλυκεῖαν τῆς φωνῆν, ἠθναομένη εἰς τὰ στήθη μου χαρὰν ἀνεκλαλήτην καὶ ἐλησιμόνουν πρὸς στιγμὴν τὰς θλίψεις τῆς ἀθλίᾳς μου ζωῆς. . . Ἦδη, ἀναχωρῶν, αἰσθάνομαι τὴν λύπην πιεζούσαν τὰ στήθη μου, . . . ἀλλὰ δὲν βλάπτει, θὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνύμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποῖας διήλθον, ὅτε ἤμην πλησίον τῆς. Ἐσκοτισμένος καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀντικείμενον ἀπροσπώμενος ἀνέμελλον διὰ φωνῆς παραπόνου τὸ ποτὲ περιλάλητον, σύνθησις ἢ εἰς ἐμὲ κατὰ τὰς προηγουμένας τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἡμέρας.

γλυκὺ φῶς μου θ' ἀναχωρήσω ἀνάγκη πάντα νὰ σὲ ἀφήσω . . .

Πάντοτε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἠτένιζον μέχρις ὅτου καὶ τοῦτο δὲν ἐφαίνετο πλέον ὅτε ἡ λύπη καὶ ἡ ἀθυμία ἔτι μᾶλλον κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, διότι ἐφ' ὅσον ἔβλεπον ἐκεῖνον, μετέφερον ἐμαυτὸν δι' αὐτοῦ εἰς ἐκείνην, ἣν πάντοτε ἀνειρευόμην, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐξηρανόθη ὑπανασχετῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξω εἰς τὴν ἀγωνίαν, εἰς ἣν εὐρισκόμην, κατέρχομαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἔπως παραδοθῶ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν θλίψιν καὶ ὅπως ἀποστρέψω τὸ ὄμμα ἀπὸ παντός τὸ πᾶν πλέον δι' ἐμὲ ἐξέλειπεν οὐτεῆλιος ὑπῆρχεν, οὐτε ἡμέρᾳ ὦραία, οὐτε ἑαρινὴ ἐρωτιὰς αὐρα ἠσθάνθην τότε ὡς τινὰ παλίσροϊαν ἀναβαίνουσαν εἰς τὰ ἔντρος μου, εἰς στιγμὰς τινὰς αἰσκέψαι φλέγονται ἐν τῷ κρανίῳ, ὡσπερ ἐν καμίῳ τότε ἐνεθυμήθη τὰς στροφὰς τοῦ θαυσοφροῦ πνεύματος τοῦ ἀειμνήστου Παπαρρηγοπούλου.

Ἐρρε ὁ ἄνθρωπος! ἀφ' οὗ τοῦ λίθου ῥιζαφέρει,

διότι θνήσκει τάχιον, διότι πάσχει μόνον, διότι τὴν συνείδησιν τῆς συμφορᾶς τουφέρει ἔρρε ὁ ἄνθρωπος! ἰδοὺ τῆσθα τῶν αἰώνων.

Ὁ μονήρης βίος εἶνε ἀνακουριστικὸς τῶν πόνων μου, ἡ μοναξία εὐχαριστεῖ τοὺς δυστυχεῖς ἐραστὰς! !

Καὶ ναὶ μὲν ὁ ἔρως, τὸ πάθος τοῦ τό καταβιβρώσκον τὴν καρδίαν μου, σχεδὸν κύριος ἐμαυτοῦ οὐχ ἦττον ἄλλο ἕτερον αἰσθημα ἢ μᾶλλον νότος, πρὸ πολλοῦ γεννηθεῖτα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἠρχισεν νὰ αὐξάνη γοργῶς. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἦτο ἡ νοσταλγία, ὁ πάθος δηλ. τῆς πρὸς τὴν πατρίδα (τὴν ἱερὰν ἐκείνην χώραν, ἐν ἣ ἐλάβομεν τὸ φῶς ὑπὸ τὰ πρῶτα τῆς μητρὸς φιλήματα) ἐπανόδου,

Οὕτως ὁ δυστυχῆς εὐρισκόμην μεταξὺ δύο αἰσθημάτων καὶ ἡ ψυχὴ μου μεταξὺ αὐτῶν ἐκλυδωνίζετο καὶ ὄρω μὲν φοβερὸν εἶνε τὸ πρῶτον, τοσοῦτον μᾶλλον ἰσχυρὸν καθίσταται τὸ δεύτερον καὶ τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον, ἐφ' ὅσον πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἔμελλον ν' ἀποβιβασθῶ. Πλησίον τοῦ μέρους τούτου ὁ νότος ἰστάμενος διὰ τῶν ἐλαφρῶν του πτερυγῶν ἐξήγειρε τὴν θάλασσαν τῶν κυμάτων, τῆς ὁποῖας ὁ φλοῖσθος καθιστᾷ τὸ δεύτερον ἔτι μᾶλλον ἐπικρατέστερον. Εἶχον παρέλθει 2 1) ὦραι καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πλοῖον ἔκαυπε πλέον τὸν τελευταῖον βραχίονα καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆρχετο τὸ ἀτμόπλοϊον εἰς τὸν λιμένα. Τοῦτου ἡ ἀτμοσύριξ διὰ τῆς βοῆς τῆς διεσκοπίσεν ἀπάσας τὰς μεριμνας, αἰτινες ἐκυριάρχουν τοῦ λογικοῦ μου καὶ μετέσπασεν τῶν σκέψεων καὶ τῆς λύπης. Μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπεβιβάζομην τεταραγμένος εἰσέτι ἕνεκα τῶν κλονισμῶν, οὓς εἶχεν ὑπὸ τὴν ἡ διάνοιά μου καὶ τῶν συγκινήσεων, ἅς ἐδοκίμασα εἰς τὸ Δ . . .

Ἐντεῦθεν μετὰ ταξιδίου ὠρῶν τινῶν διὰ μέσου καταρῦτων παστᾶδων, γλοιστῶν λειμώνων καὶ σπαστῶν, ἔρθασα εἰς τὴν ποθητὴν πατρίδα. Ἄ . . . ἐνταῦθα πλέον τὸ δεύτερον τῶν αἰσθημάτων πληρωθὲν μέχρι κόρου ἔπαυσε τοῦ νὰ κατέχη τὴν ψυχὴν μου ἔμεινε δὲ τὸ δεύτερον

Ἄλλοίμονον! ἡ ὄρεϊα αἰχμὴ τοῦ βέ-

λος τοῦ υἱοῦ τῆς Παρίας ἦν ἐπίχυτος καὶ σπύλωτος, εὐπηγεῖται δὲ εἰς τὰ στήθη τῶν δυστυχῶν θνητῶν, καὶ οὐ μόνον κούτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀθανάτων, ἐπιφέρει ὄρμιον τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος τῆς ζωῆς. οἷα δυνάμεις διευθύνουσα πάντοτε τοὺς κόσμους! οἷον αἰτήρια αἰώνιον! γενομένη δὲ πᾶν ἡμερῶν σπρίγγου κίριον ὄρμιον τοῦ κόσμου.

οὐμν

Γ. Δ. Ζ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΩΝ ΟΙΝΩΝ

Ὁ οἶνος εἶνε σχεδὸν τὸ σπουδαιότερον προϊόν τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελοῦν τὴν ἕκασιν τῆς εὐημερίας τῶν κατοίκων πολλῶν ἐπαρχιῶν ἀν μὴ ἔλων τοῦ Κράτους. Καὶ τοι ὁμοῦ πανταχοῦ παράγεται γλεῦκος ἀφθονοῦ, εὐθηνὸν καὶ καλλίστης ποιότητος, ἐν τούτοις εἰς ἐλάχιστα μέρη κατασκευάζονται καλὴ οἶνοι ἐμπόρευσιμοι διὰ τὸ ἐξωτερικόν, τοῦ πλείστου γλεῦκος χρησιμοποιουμένου πρὸς κατασκευὴν ρητηρίτου, τοῦτο δὲ ἐξ ἀγνοίας τῶν κανόνων τῆς ζυμώσεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν οἴνων, ἧτις ἀγνοία τοὺς ἀναγκάζει νὰ προστρέχωσιν εἰς τὴν ἐν τῷ οἴνῳ προσθήκην διαφόρων οὐσιῶν, τὰ μέγιστα βλαπτουσῶν τὴν πραγματικὴν γεῦσιν αὐτοῦ. Δὲν κρίνομεν ὅθεν ἀσκοπον εἰς ἐποχὴν μάλιστα κατ' ἣν πλησιάζει ὁ τρυγητής, νὰ ἐκθέσωμεν ἐν τῇ Αὐγῇ συντομικὰ καὶ πρακτικῶς τοὺς κυριωτέρους κανόνας τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν οἴνων.

Ζύμωσις τοῦ γλεῦκος. Ἐὰν κατὰ τὴν ὡμίανσιν τῶν σταφυλῶν πείσωμεν μερικὰς ἐξ αὐτῶν καὶ θέσωμεν τὸ ἐκρεῦσαν γλεῦκος εἴτε μετὰ τῶν σταφυλῶν, εἴτε μόνον τοῦ ἐντὸς δοχείου, παρατηροῦμεν, ὅτι μετὰ τινὰς ὥρας ἢ μίαν ἡμέραν (ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας) ἀρχεται θορυβώδης τις βράσις τοῦ γλεῦκος, ἧτις μετὰ πᾶσι ἡμερῶν τινῶν ἐξασθενεῖ καὶ θαμνηδὸν παύει ἐντελῶς τότε τὸ θορὸν κατ' ἀρχὰς γλεῦκος καθίσταται διαφανές, ἔχα-

σε πλέον τὴν γλυκύτητα αὐτοῦ καὶ λαμβάνει ἑτέραν γεῦσιν, ἧτις χαρακτηρίζει τὸν οἶνον τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται **Ζύμωσις**. Οἱ ὄροι ὅθεν, οἱ ἐπιρραζόντες κατ' οἰονδῆποτε τρόπον τὴν ζύμωσιν τοῦ γλεῦκος, ἐπιρραζοῦσι κατ' εὐθειάν καὶ τὴν ποιότητα τοῦ παραχθῆσομένου οἴνου.

Ἡ ζύμωσις, ὡς ἀπέδειξε τρανώτατα ὁ σαρὶς Παστέρ, προξενεῖται ὑπὸ μικροσκοπικοῦ τινος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται **Ζαχαρομύκης** ὁ **Ἐλλειφοειδής** ὁ μύκης οὗτος, ἦται ἡ ζύμη πολλαπλασιάζεται ἐν τῷ γλεῦκει κατακαλίσκων τὸ σταφυλοζάχαρον, τὸ ὁποῖον μετατρέπει κυρίως εἰς οἶνοπνευμα, ἀνθρακικὸν ὄξύ. Τὸ ἀνθρακικὸν ὄξύ εἶνε ἀέριον, ὅπερ τείνει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ γλεῦκος προκαλεῖ τὴν θορυβώδη βράσιν αὐτοῦ.

Γενικῶς παραδέχονται, ὅτι, ἵνα παραχθῇ 1 λίτρα οἶνοπνεύματος, ἀπαιτεῖται 1, 7 γιλιογραμ. (1) σταφυλοσακχάρου. Τὸ δὲ γλεῦκος εἰς 1 λίτραν παρέχει 170—260 γραμμάρια ζακχάρου

Τὸ γλεῦκος ἐκτὸς τοῦ ζακχάρου περιέχει ὕδωρ (κατὰ μέγα μέρος) στερεὰς οὐσίας, αἰτινες κατακαθνται μετὰ τὴν ζύμωσιν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ οἶνοδοχείου (τὸ καταπέτι) καὶ ἐλαχιστὴν ποσότητα φυτειῶν ὄξεων, τὰ ὁποῖα ἐνούμενα χημικῶς μετὰ μέρος τοῦ παραγομένου οἶνοπνεύματος ἀποτελοῦσι τὸ ἄρωμα τοῦ οἴνου.

Ἡ ζύμη εἶνε ἀπαραίτητος διὰ νὰ γίνῃ ἡ ζύμωσις τοῦ γλεῦκος, ἀνευ αὐτῆς τὸ γλεῦκος μένει ἐπ' ἀπειρον γλυκὺ. Ἡ ζύμη αὕτη εἶνε διεσκορπισμένη πανταχοῦ τῆς φύσεως, ἐν ἀφθονία ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν σταφυλῶν κατ.

Οἱ ὄροι οἱ εὐνοοῦντες ἢ ἐμποδίζοντες τὴν ζύμωσιν εἶνε κυρίως ἡ θερμοκρασία, τὸ ζάκχαρον καὶ τὸ οἶνοπνευμα.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ γλεῦκος, ὅσον εἶνε χαμηλοτέρα, τόσον ἡ ζύμωσις θαίνει βραδέως, ὅσον δὲ ὑψηλοτέρα, τόσον ἡ ζύμωσις ἐντείνεται. Ἡ καταλληλοτέρα θερμοκρασία διὰ τὴν ζύμωσιν εἶνε 20ο-25ο Κ.

Τὸ οἶνοπνευμα ἀναλόγως τῆς ποσότητος αὐτοῦ ἐμποδίζει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ

ήττον την ζύμωσιν. την διακόπτει δε εν-
τελώς, όταν είνε 16—18 0/0.

Επίσης το σάκχαρον εις μεγάλην πο-
σότητα είνε εως εναντίος εις την ζύμω-
σιν, δια τούτο το λίαν σακχαρώδες γλευ-
14 16 βαθμίων (γράδων) δεν ζυμοῦται
τελείως και ο είνος μένει γλυκός διατρέ-
χων κίνδυνον ασθενήσεως κατά την προ-
σεχην ανοξιν.

Οριση εως στοφυλιδος. Τρυγητός.
Η καταλληλοτέρα εποχη του τρυγητου
θεωρεται εκεινη, καθ'ην αι σταφυλαι
είνε τελειως ωριμοι. ως εκ τούτου εννοει-
ται, οτι οκ διαφέρει ανολόγως του κλιμα-
τος της χωρας, της τοποθεσίας των αμπε-
λων, της ειδους των σταφυλων, του ειδους
του είνου, τον οποιον υλεομεν να κατα-
σκευασωμεν, κτλ.

Ολοι περιπου γνωριζουσι. πότε αι στα-
φυλαι είνε τελειως ωριμοι, αλλ' ο ασφα-
λέστερος κριτης εις το ζητημα τουτο είνε
το **γ-εικομετρον** εκ γραδων, το οποιον
βυθίζομενον εις το γλευκος δεικνυει το
ποσον του σακχαρου, το οτιοον περιεχει.

Γλευκομετρα είνε κυρίως τρία του Γαι-
λοσά, του Γκυγιε και του Μπωμέ. Εκ
τούτων το του Γαιλοσάκ είνε το επιστη-
μονικώτερον και ακριθέστερον, το μάλλον
διαδεδομένον εως εν τη πράξει είνε το
του Μπωμέ (το συνήθως γραδο του μου-
στου λεγόμενον) του οποιου οι βαθμοι και
ποι σφθαιρεται εκ συμπτώσεως δεικνυουν
με μικραν διαφοραν την επί τοίς 0/0 ανα-
λογίαν του οίνοπνεύματος εν τω παρα-
χρησμένω οίνω.

Ίνα δοκιμάσωμεν τον βαθμόν της γλυ-
κύτητος των σταφυλων, λαμβάνομεν τι-
νας εξ αυτων εκ διαφόρων κλημάτων, μη
εκλέγοντες ολας τας ωρίμους μόνον, τας
πιεζομεν ομοῦ, διηθίζομεν το γλευκος δι'
άραιου πανιου και το θέτομεν εντός στενου
υελίνου σωληνος εν τω οποιω βυθίζομεν
το λευκομετρον και αναγινώσκωμεν ακρι-
θώς τον βαθμόν, μέχρι του οποιου βυθί-
εται ο λαιμός του γλευκομετρου. Είνε κα-
λόν μάλιστα να δοκιμάζωμεν και χωρι-
στά το γλευκος εκάστου ειδους σταφυλων,

Ίνα γνωρίζωμεν την ιδιαίτεραν δύναμιν εκ-
κάστου και εκτελοῦμεν επιτυχέστερον
την ανάμειξιν αυτων.

Εάν ο οίνοποιος εκ δοκιμῶν προηγου-
μένων ετών γνωρίζη, οτι οι οίνοι του γί-
νονται καλοί, όταν το γλευκος εχη γλυκώ-
τητα 13 βαθμίων (Μπωμέ) π. γ. και
σταφυλαι δείξουσιν 11 1)2 μόνον, τότε
πρέπει να περιμένη, Ίνα αι σταφυλαι γίνω-
πλουσιώτεροι εις σάκχαρον η εαν του-
θεν ηνε δυνατὸν ενεκα του καιρου να
προσπρέξη εις άλλα μέσα, τα οποια θ' α-
νασείωμεν περαιτέρω.

Γενικώς εν Ελλάδι η καταλληλοτέρα
εποχη δια τον τρυγητον είνε, όταν αι επί
των σταφυλων, δοκιμαί δεικνυωσι 12
1)2-13 (Μπωμέ) κατά μέσον θρον

Επιεται συλέγεια).

Απ. Κρ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
FRANÇOIS COPPÉE

Εκ του Γαλλικου

J. LANGHADIS

Παρθένον ειχε την ψυχήν ως ούρανόν η
δεκαπεντάκις ανοξιν μέλις ιδούτα τώρα
προς την παδίκην πρίζατε, αγναί μου
σείς χρυσαλίδες μου λευκαί καταλληλος
[ή ώρα.

Εκείνου βλέμμα συναντᾷ ανύποπτος η κό-
ρη και αιδουμένη ταπεινοῖ σιμωνος του-
[ορθαλμους της
προς την παρθένον πρίζατε, γλυκεῖαι πτε-
[ροφόροι
σείς χρυσαλίδες κυναί κρατείται τους
[παλμούς της

Και όταν ερωτηλητος εγένετο η κόρη
εκείνος δρίπει τον καρπιν. τον μάλον
[θησκυρον της

προς την μνηστήν πετάξατε ώραίαι πτερο-
[φόροι,
σείς χρυσαλίδες μου χρυσαί πληροῦται
[δνειρόν της

Την φεθ! εκείνος εφυγε! Βρυαλγής η
[κορη
Ορηει όταν τα φώτα τω οι ουρανοι α-
[νάψου,
χρυσαλίδες μέλναι. χερσείαι πτεροφόροι
προς την πωχην και ερημον ως τρέξουν
[ως πετάξουν

ΠΕΡΙ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

Η αμυγδαλη είνε δένδρον φυλλοβ-
λοῦν υπαγόμενον εις την υποδιαίρεσιν των αμυγ-
δαλωδων της οικογενείας των ροδοειδων
και εις το γένος αμυγδαλων, το οποιον
υποδιαίρεται εις πολλας ποικιλίας, εξ ων
αι σκληρότεροι είνε τρεις. α. αι σκλη-
ρόκαρποι αι φέρουται αμύγδαλα γλυκά μέν
αλλά κεκλεισμένα εντός σκληρου ξυλώδους
περιθήματος. β. αι ευθραστοκαρποι αι
φέρουται και πάλιν γλυκά αμύγδαλα, αλλ'
είνε εντός ευθραστου ξυλώδους περιθή-
ματος. γ. πιρρόκαρποι, ων τα αμύγδαλα
πικρά οντα είνε ως επί το πλείστον κεκλει-
σμένα εντός σκληρου ξυλωδους περιθή-
ματος.

Η αμυγδαλη συγγένειαν εχει με την
κορυμηλέαν την βερικοκέαν και ροδακινέ-
α, μεθ' ων και αλληλοεμβολιάζονται κα-
τά Μάρτιον μὲν δι' ἐγκεντρισμοῦ, κατά
Μάιον δε και Ιούνιον δι' ἐνορθαλισμοῦ,
οστις πρέπει και να προτιμάται.

Η αμυγδαλη πολλαπλασιάζεται και
δια σπορας σπειρομενων κατά προτίμησιν
των πικρων αμυγδαλων κατά το φηρόπω-
ρον, εἴτε απ' ευθείας εις τον αμυγδαλωνα
εις απόστασιν 8-10 μετρων εἴτε εν φυτω-
ρίω εις σειρας απεγυσας 20—25 εκατοστά
του μέτρου, και εις βάθις 6—7 εκατοστων
του μέτρου εξ ων προκύπτουν δενδρύλια
εὐρωσττότερα και μακροβιώτερα, εἴς' ων
εμβολιάζονται διάφοροι ποικιλιαί.

Η αμυγδαλη εὐδοκιμαί σχεδόν εις όλα
τα εἴδη, αλλ' α προτιμαί τα ἀψέστωδη.

Ξηρά βαθία και πατωδη. Τα προς σποράν
έντελώς ωριμα δε είνε, όταν διαούρηται
το εξωτερικόν σαρκώδες περιθήμα.

Ε. Θ. Τ.

ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΟΝΤΑ ΤΗΣ
ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

(Συνέχεια προηγούμενου φυλλου)

Εν ω ὑπὸ τὰ πυκνὰ δάση οὐδὲν πτη-
τὴν ἄδει, ἐν τούτοις κνιζθημοὶ και συγ-
κρουσμένων πτερόγων ὁ Θόρυβος δηλοῦν
τὴν ἐν τῷ ἀέρι ὑπαρξίν δύο πτεροτῶν ἐν-
των περὶ τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ ἐρω-
τήσῃ, ἐάν πτηνά, σαύραι ἢ νυκτερίδες εἴ-
νε. Τὰ δύο ταῦτα παράδοξα ὄντα, ὁ **Πτε-
ροδόκιμος** και ὁ **Ρυφόπιγχος**, με-
τὰς μεμβρανῶδεις και με δέξις ἐρυγας
ὠκλισμένας δύο πτέρυγας των, με την
πλατύπεδον και με κοπτεροῦ δδόντας κε-
ταλήν των, ἀπομακρύνονται δια βραδείας
πτήσεως ἢ ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν
δένδρων μεταχειριζόμενοι τοὺς κυρτοὺς ἐ-
ρυγὰς των.

Ὡς ὁ ἀήρ, ὡς ἡ Ξηρά, οὕτω και ἡ θά-
λασσα βυθίει τερατωδων ὄντων. Ἀπὸ και-
ροῦ εις καιρόν, ἰδοὺ ἀναφανόμενα σιυροει-
δη, φοβερά σαρκεώδη, υπερβαίοντα τὰ
15 μέτρα. Ὁ **Εὐλοσισάκιο**, εις τῶν
προγόνων του περιφήμου **Θαλασσίω Ὀ-
φειω** περὶ οὗ τόσος λόγος εις τὰς ἐφη-
μερίδας ἐγένετο και του οποιου η ὑπαρξίς
δεν τίθεται πλέον σήμερον ἐν ἀμφιβολίᾳ.

Ὁ **Ποιτσαυρος** και ὁ **Ιχθυόστυ-
θος**, τέρατα μικρότερα μὲν ἀλλ' ἐπίσης περὶ
σημειούμενα ἐν τῷ ἀρθρῶν ζῳικῶν κα-
τω τῶν ὠκεανῶν την εὐκλήν λίαν των.

Ὁ Πληρυσταυρος, εἰς ἐντός δυσκό-
ρου γιγαντώδεις σώματος, εχει εις τὸ ἄ-
ρον του πελωρίου λαμου του κεφαλήν
σαύρας, ὀρθαλμοὺς ἔχοντας την υπερφυᾶ
δύναμιν νὰ γοητεύουν την λείαν των
εις μεγάλα βάθη ὑπὸ τὰ κύματα. Ὁ **Ιχ-
θυόστυθος** εχει σπονδυλοὺς ἰχθύος, πέλμα-
τα κήτους και κεφαλήν σαυροειδῆ με ὀ-
ρθαλμοὺς ὀφθαλμοὺς και ἀπολήρυσαν εις
ρύγχος δειφίνες.

Ἡ γῆ γηράσκει. Ἦδη εὐρισκόμεθα εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα. Τὰ πελώρια ὄντα εξαφανιζόμενα διαδέχονται τὰ πρῶτα μαστοφορα, ζωα εἰρηνικώτερα, μικροτέρα.

Ἡ τάξις ἀναφαίνεται ἐν τῇ φύσει. Τὰ ἔλη ἐπιγώνυνοι, αἱ ξηραὶ ἀνυφούνται, ἡ μορφή τῶν ὑπέρων λαμβάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ὄψιν, ἣν παρουσιάζει σήμερον. Τὰ κήτη ἐπὶ τῶν ὠκεανῶν, τὰ παχυδερμα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, εἶνε οἱ βασιλεῖς τοῦ τριτογενοῦς κόσμου.

Ἴδου τὸ θαλασιοθύριον, μέγα μαστοφόρον τοῦ ὁποῦ οἱ Ταπήρ φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ τελευταῖος ἀπόγονος. Τὸ Μεγαθήριον τεράστιον νωδόν, 4 μέτρ. μήκους καὶ 2 ὕψους βαρὺ, βραδύ ὀγκῶδες τρεφόμενον με' ρίζας, τὰς ὁποίας ἀλείθει μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν μυλοπετρῶν τῶν σιαγόνων του.

Τέλος ἰδοὺ πλανώμενοι ὑπὸ τὰ ὄαση ἐν πολυαριθμοῖς ὁμίλοις οἱ πρόγονοι τοῦ Ἑλέφαντος. Τὸ Δεινοθήριον, τὸ γιγαντοδέστερον τῶν ὑπαρχόντων μαστοφόρων, ὁ **Μαστόδου** ἐπίσης κλοσσταίου ἀναστήματος, ἀλλὰ μικρότερος τοῦ Δεινοθήριου.

Ἐν τέλει δὲ τὸ Μαμμούθ, παχυδερμον τοῦ Βορρᾶ μὴ ἔχον ἄλλο ὄπλον εἰμὴ δύο χαυλιόδοντας 4 μέτρ. μήκους, ἀναστρεφομένου ὡς τὰ κέρατα τοῦ κριοῦ.

Ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀρμονίαν τάσις, ἣτις παρατηρήθη ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ κατὰ τὸν ἐξελικτικὸν τῆς Φύσεως, παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ.

Ἐάν, ἀνεργόμενοι τὰς πηγὰς τοῦ γένους μας, διηρχόμεθα ἐν παρατηρήσει τὰς συνθέσεις τῶν κοινωνιῶν καὶ τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων, ἠθέλομεν παρατηρήσει τὴν αὐτὴν βραδείαν πρὸς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀρμονίαν ὁδόν. Αἱ ἀρχέγονοι ἐποχαί εἶνε πλήρεις σφαγῶν. Ἡ βία καὶ ἡ ἀνθρωποκτονία κατοικοῦν, ὅπου καὶ τὰ γεννηθέντα τοῦ χάους τέρατα. Ἡ ἰσχὺς βασιλεύει ἐν ὑπερτάτῃ κυριαρχίᾳ.

Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ πολιτισμὸς ἀναφαίνεται, ἡ ἀταξία διευθετεῖται ἡ ἀδυναμία ἐξαιτεῖται τὸ δίκαιόν της. Ἡ ἐλεημοσύνη καταυγάζει ὡς αὐγὴ ἀγαθοεργός, ἡ γνώσις τοῦ καλοῦ ὀρίζεται καὶ δι-

ρίζεται. Οὐδεμία προσπάθεια ἀπόλυται, οὐδεμία καλὴ θέλησις εἶνε ἀνωφελής.

Ἐξ ἡμῶν ἐξαρτάται ἵνα μὴ ὁ Κόσμος ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Μηδὲν ποῖν ἢ διαλάβῃ ἢ Δικαιοσύνη καὶ ἢ Ἀγαθοεργία.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
Π. Α. Χ.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΝ
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΥΠΟ Α Ο
(συνέχεια)

Ἡ διαμονὴ τοῦ Στεφάνου ἐπι τινας ἡμέρας ἐν τῇ ἐξοχῇ τὸν ὠφέλιτον σπουδαῖος μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑγίαν του, οὐδόπως ὅμως ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον τὸν ἐκαταναίει καὶ τοῦ ὁποῦ ἐπιθυμῆσαι νὰ ἀπαλλαγῇ. ἐπιστρέφεν ὅθεν πάλιν ἐν τῇ πόλει. Ἐβλεπε πλέον συχνάκις τὴν Θάλλειαν καὶ ὅσκις τὴν παρτήρει ἠθάνατο ἀκουσίαν τινα συγκίνησιν διερχομένην τὸ σῶμα του ὡς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ γένετο καταπορφυρός. Δὲν τῇ ὁμίλει. ἀλλ' ἦσαν τοσοῦτον ἐκφραστικὰ τὰ βλέμματά του, ὥστε ὁμίλειν εὐγλωττότερον τῆς γλώσσης δι' ἐκεῖνο ὅπερ ἔτρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἀλλὰ καὶ ἡ Θάλλεια δὲν ἦτο πλέον ἰντελῶς ἀδικόρος πρὸς αὐτὸν, εἰς τὰ συμπαθῆ βλέμματα του ἀπῆντα συχνάκις διὰ γλυκυτάτου μειδιάματος, τὸ ἔπιον ἠθάνατο ὁ Στέφανος νὰ εἰσδῷ εἰς τὸ σῶμα του ὡς μαγικόν τι φάρμακον καὶ νὰ μεταδίδῃ αὐτῷ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Οὕτω δὲ παρέρχοντο αἱ ἡμέραι εὐτυχεῖς, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἐποῖα ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἀπαγοήτευσίς του, ὅταν ἡμέραν τινα ἔμαθε βετικῶς ὅτι τῆς τέσον ἀγαπητῆς του Θάλλειας. ἄλλος ὑπῆρξεν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας της! Ἡσθάνθη σχεδὸν ἀγανάκτησιν καὶ ὅμως ἐβρίνετο τόσον ἐλκυστικῇ, ὅταν τὴν εἶδεν, ὥστε πλέον ἀργὰ διὰ νὰ τὴν ἀποστράφῃ καὶ ἴαν ἠθέλε τούτο. Ἀλλως τε ἐξισταζὼν τὰ πράγματα μετὰ ψυχραιμίας, ἤρρισε νὰ τὴν δικαιολογῇ ἐν μέρει.

Ὀλίγα ἴτως νεάνιδες, ὅσον αὐστραὶ καὶ ἄν δύνανται ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὰς ἐρωτοτροπίας πλουσιῶν νέων. Ἐυκαλιζόμεναι ὑπὸ τῆς ἰδέας πλουσίας ἀποκαταστάσεως, δὲν δισταζουσι νὰ ἐνδύσωσιν εἰς τοὺς ἐρωτάς των, προσφέροντες αὐτοῖς τὴν καρδίαν των καὶ τὰ ἀγαθὰ αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ὅμως ὀυστυχῶς μετὰ πάροδον χρόνου τινος, μακρὰν τοῦ νὰ πραγμα-

τοποιηθῶσι, ἐγκλείονται ὑπὸ μορφήν ἐκφραστικῶν ἐπιστολῶν εἰς ἰδιαιτέρη κομψὴ κιβωτίδια τῶν ἱερστών, εἰς τὰ ὁποῖα μόνην κατηγορίαν εὐρισκούς τὴν συντροφίαν ἑτέρων ὁμοίων ἐπιστολῶν ἄλλων καρδιῶν, ἴαν δὲ τυχόν ὁ πλούτος εἰνοθεύεται καὶ ὑπὸ ὠρασιότητος, τότε τὰ θυμάτα πολλαπλασιαζόνται καὶ τὸ περιεχομένων κιβωτιδίων αὐξάνει καταπληκτικῶς. Ἄλλος μίξ μόνον ἀγάπῃ, ὅταν δὲν ἐξικνεῖται ἢ μόνον μέχρι τῆς ἐκδήλωσεως αὐτῆς, δὲν ἐκδικνεῖ ἢ τὴν ὑπέρβην αἰσθημάτων ἢ οὐδέποτε ἀγαπήτασα βεσπῶς δὲν ἔχει καὶ αἰσθηματα

Οὕτω λοιπόν, ἡ ἰδέα τῆς ἀποστρέφῃς βαθμῶν ἐξέλιπε καὶ τὸ πρῶτον αἰσθημα ἔμεινεν ὀριστικῶς κύριον τοῦ πεδίου τῶν σκέψεων του.

Ἡμέραν τινε, ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντησῇ τυχαῖως ἰντελῶς μόνην τὴν Θάλλειαν. Ἐσταμάτησαν ἀμφότεροι μηχανικῶς τὰ βήματα των ὁ Στέφανος ἔγεινε καταπορφυρός, τὸ στήθος του ἐβλέγετο καὶ ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἰσχυρῶς. Προσηλώσας τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, προσεπάθησε νὰ διεισδύσῃ δι' αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν της.

— Κύριε Στέφανε, τῷ λέγει ἡ Θάλλεια μετὰ χαρισστατου μειδιάματος ἀπό τινων ἡμερῶν φαίνεσθε πολὺ μελαγχολικός.

— Πιθκόν, δεσποινίς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν προέρχεται ἐξ ἐμοῦ ἐπιθυμῆσαι ὁ Στέφανος.

— Ἀ! ἐνοῶ. κάποιε θ' ἀγαπᾶτε, εἶπε μετὰ θάρρους ἡ Θάλλεια.

— Διατί νὰ ψευσθῶ, δεσποινίς, ἀπὸ τοῦτο εἶνε ἀληθές.

Καὶ τὸ γνωρίζε ἐκεῖνη; εἶπε πονηρῶς μειδιῶσα.

— Ὅστε τὸ γνωρίζε οὐτε θὰ τὸ μάθῃ ποτέ, εἶπε περίλυπος ὁ Στέφανος.

— Ἀπατάσθε τῷ λέγει νομίζετε; δεῖ οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ὁμιλοῦν; τὸ γνωρίζε καὶ σὰς ἀγαπᾷ. . . . χαίρετε.

Ὁ Στέφανος ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος καὶ τὴν παρατήρει φεύγουσαν, μέχρις ὅτου ἐξηρανόθη ἐν ἄλλῃ ὁδῷ.

Λοιπόν τὸν ἠγάπα καὶ ἡ Θάλλεια, τί εὐτυχία! Ἀλλ' ἔρχετο τούτο μόνον, ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν διὰ πα' τὸς ἰδικὴν του καὶ ὀνειρεῦετο Δυστυχῶς ὄχι. Ἀπητεῖτο καὶ κάτι πολὺ πικρὸν ἀλλ' ἀπαραίτητον τὸ χρῆμα! μίξ δρᾶξ βρωμερῶν χαρτονομισμάτων, καὶ ὁ Στέφανος δὲν εἶχε τοιαῦτα.

Ἐ! τὸ χρῆμα! Ἴδου ὁ μεγαλειότερος ἔχθρος τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐτε ἡ χολέρα, οὐτε

ἡ πανώλης, οὐτε ἡ φθίσις οὐτε οἱ πόλεμοι οὐτινες τόσας χιλιάδας ἀνθρώπων ἀποστέλλουσι τακτικὰ εἰς τὸν Ἄδην, ἀποτελοῦσι κίνδυνον κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ὅσον τὸ χρῆμα. Αἱ ἀσθίνας πιθκόν ἡμέραν τινα νὰ θεραπεύωνται ἀπασαί καὶ οἱ πόλεμοι νὰ καταργηθῶσι, ἢ πρὸς τὸ χρῆμα ὅμως ἀπληστία τῶν ἀνθρώπων, οὐδέποτε θὰ θεραπευθῇ. Ἐνῶς ὁ πολιτισμὸς προοδεύει ἐπὶ τοσοῦτον μεγαλειότηρα ἀξία ἀποδίδεται εἰς τὸ χρῆμα, πρὸ αὐτοῦ ἀρετῆ, πνεῦμα ἠθικὴ κ. τ. λ. ἐλαχίστην ἀξίαν ἔχουσιν. Ἀκριβῶς ζωὴς διὰ τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον τὰ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ χρήματος μέσθ ἐπιτρέπονται τῆς θιμιτῆς ὁδοῦ παραλυοντα τὴν κοινωνίαν εἰς αὐτὰς τὰς βάσεις της. ἰ

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡ ἄρωνος γλώσσα εἶνε ἡ εὐγλωττότερα πασῶν τῶν γλωσσῶν τοῦ κοσμου.

Ἡ καταγωγὴ οὐδὲν ἐστίν ὅπου ἡ ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει.

Ὁ ἄνθρωπος γηράσκων καὶ μωρότερος γίνεται καὶ φρονιμώτερος.

Τὸ νὰ ἀπατήσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα νὰ παύσῃ τὰ ἀγαπᾷ εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ ἄνθος νὰ μὴ ἀνθίζῃ.

Τὸ αὐστηρὸν ἦθος τῶν γυναικῶν ὀφθαλμῶμα εἶνε καὶ οἰοναί ψιμμύθιον τοῦ κάλλους των.

Ἴδεν τῶν ἰσχυρογνομῶνων νὰ πίπτωσι πολλακίς ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὑπεροφίας εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐξευτελισμοῦ.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟῦ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐνεκα τῶν δικαίων παραπόνων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐξεφράσθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος ὀρισθεῖσαν προθεσίαν παρατείνωμεν αὐτὴν μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου.

«Αὐγὴ»

ΑΙΝΙΓΜΑ

Είμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος
 ἐάν ὄμως ἀραιρέτης
 τὰ δύο πρῶτα καὶ τὸ τέλος
 πρὸ τοῦ τελευταίου θέτης
 ἄλλη πόλιν τῆς Ἑλλάδος
 παρευθὺς θ' ἀποτελέστη
 Ἐτεθῆ ὑπο τῆς δεσποινίδος Κερνάτιδος.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος καίτοι μικρὰ, δια-
 τείνεται ὅτι εἶνε μεγάλη.

Ἐτεθῆ ὑπὸ τοῦ Πῶς-μέ-λένε.

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Πῶς δυνάμεθα τὰ κάτωθεν τέσσαρα πυ-
 ρεῖς νὰ τὰ κίνωμεν νὰ φαίνωνται δύο χωρὶς
 νὰ ἀφαιρέσωμεν κανέν ;

| | | |

ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ο . . .

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ τρίτῳ φύλλῳ δημοσιευθειῶν
 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Λύσις Αἰνίγματος

Ἄμηρος—Μηρός

Ἐτεθῆ λύσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ κ. κ. Λεβεν-
 τῆκος Λαμίας, Δεσποινὶς Κερνάτις, Ναυαγίχθις
 Ἀθηναῖος, Νόστιμη Ἀμπελιώτισσα, Ναυαγὸς
 Κερδία (διατὶ ἀπελπίζεσαι). Ἀλγοῦσα Κερδία
 (διατὶ ἀλγεῖς), Ἀσπροφόρος περιπατη-
 τῆς, Πινδαρος Θεῶν, Ὀφεις, Ἀμυρυσσιος, Μαυρομ-
 μάτα, Λευχειμονοῦσα καλλονή, Καπελλάκι,
 Ἐντροπὴ ἢ Καστανόχρους, Ἀεικίνητος μαθη-
 τῆκος, Προμηθεὺς, Ἄν τὸ βρῆς ποῖός εἰμαι (τὸ
 βραχίμα). Ἡ πλησίον τῆς Ἀρεθούσης (διατὶ
 εἶσθι ἐντροπαλίη;) Παλλάς ἢ Καστριώτισσα
 (δὲν λυπεῖσαι τὸν πέριξόν σου;) Καλλικέλα-
 δος Καστριώτης (Σὺν ἈΘΗΝΑ καὶ χεῖρα κίνει)
 ὁ ἀγγλιστὶ γεγραμμένος.

Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου ἀγγλιστὶ
 γεγραμμένος.

Λύσις Γρίφου

Μηδὲνα περιφρόνει.

Ἐτεθῆ λύσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ κ. κ. Παπ-

σίον τῆς Ἀρεθούσης, τὸ Αἰγυθάλκι, Παλλάς ἢ
 Καστριώτισσα, Καλλικέλαδος Καστριώτης, Πιν-
 δαρος Θεῶν, Ἀσπροφόρος περιπατητῆς, ροζέισ-
 θῆς, Νόστιμη ἀμπελιώτισσα, Μαυρομάτα,
 Γεωργία Δ . . . , Δεσποινὶς Κερνάτις, Ναυα-
 γίχθις Ἀθηναῖος, Λευχειμονοῦσα καλλονή,
 Ξανθομακλῶσα, Μιχ Ζηλότυπος, Ἀμυρυσσιος,
 Νευαγὸς Κερδία, Ὀνειροπολῶν νεκρὶς (μητ-
 τὰς μαρτίδας αἰτινας ἐορτάζωσιν τῆς Παναγίας)
 Ἀλγοῦσα Κερδία, Καπελλάκι, ἐντροπία
 (διατὶ) ὁ ἀεικίνητος μαθητῆκος, Προμηθεὺς ἢ
 τανιώτισσα, Ἄν τὸ βρῆς ποῖός εἰμαι, Χρῆστὸς
 τὸ Ζιζάνιον Ἀγγλιστὶ γεγραμμένος. Ἐξ αὐ-
 τῶν βραβεύεται ὁ Ἄν τὸ βρῆς ποῖός εἰμαι.

Λύσις παιγνίου $77 \frac{77}{77}$

Ἐτεθῆ λύσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ κ. κ. Πινδα-
 ρος Θεῶν, Λευχειμονοῦσα καλλονή, Δεσποινὶς
 Κερνάτις, ὁ Κερυστινός, Ναυαγίχθις Κερδία,
 Ἀλγοῦσα Κερδία, Ἀμυρυσσιος εὐτραφῆς Μιχ
 Ζηλότυπος, Ροζέισθῆς, Ἀσπροφόρος περιπατη-
 τῆς, Νόστιμος Ἀμπελιώτισσα, ὁ Ἰππότης τῆς
 ὀμίχλης, Γεωργία Δ . . . Μαυρομάτα, ὁ ἀ-
 κίνητος μαθητῆκος, Καπελλάκι, Προμηθεὺς.
 Ἄν τὸ βρῆς ποῖός εἰμαι, Χρῆστὸς τὸ Ζιζάνιον,
 ὁ ἐπιμειλῆς Μιμης. Ὁ Ἀγγλιστὶ γεγραμμένος.

Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται ἡ Νευαγὸς Κερδία

Περιοδικὸν αὐτοῦ Μοῦσαι Ζιζάνιον ἀπαντὰ μέ-
 χρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.— Α.
 Π. Ξηροχώριον, ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, πιθανὸν
 δημοσιευθῆ.— Πλησίον Ἀρεθούτης, ἐνταῦθα
 τὰ χειρόγραφα σας νὰ καθαρογραφήτε, ὡς
 πρὸς τὸ ἄλλο συμβουλευθῆτε τὸν κ. Μεταχ-
 ρυλῶν.— Ι. Π. Βιέννην ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη
 εὐχαριστοῦμεν.— Ν. Ζ. Περυσσιος, περιμέ-
 νωμεν ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν Α.Γ.
 Ἄργος αἱ Παναχί σας εἶναι τόσον κρῆξι ὥστε
 δημοσιευθήσονται τὸν χειμῶνα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Ἀρεθούσης»—Γ. Χ. ΠΕΡΓΑΜΑΛΗ